

- uchylenie nałożonej na nią grzywny lub obniżenie kwoty tej grzywny; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej decyzji strona skarżąca domaga się stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2014) 2139 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 – Kable elektryczne.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów:

1. Zarzuty pierwszy i drugi, w których twierdzi, że Komisja popełniła błąd, stwierdzając udział skarżącej w naruszeniu obejmującym okres od 1 października 2001 r. do 28 stycznia 2009 r.
2. Zarzuty trzeci i czwarty, w których twierdzi, że zastosowanie przez Komisję pkt 18 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ narusza zasady proporcjonalności oraz równej ochrony, ponieważ i) uprzywilejowuje w nieproporcjonalny sposób europejskich producentów kabli elektrycznych oraz ii) ignoruje istotne różnice w udziale poszczególnych producentów w popełnieniu naruszenia.
3. Zarzut piąty, w którym twierdzi, że Komisja popełniła błąd, przypisując skarżącej wartość sprzedaży zrealizowanej przez jej udziałowców do celów ustalenia wysokości grzywny podlegającej wymierzeniu.
4. Zarzut szósty, w którym twierdzi, że Komisja błędnie zwiększyła część wartości sprzedaży podlegającej uwzględnieniu na podstawie połączonych udziałów stron w rynku.
5. Zarzut siódmy, w którym twierdzi, że Komisja popełniła błąd, nie stosując obniżki kwoty grzywny z tytułu okoliczności łagodzących.
6. Zarzut ósmy, w którym strona skarżąca wnosi do Sądu o skorzystanie z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania i znaczne obniżenie kwoty grzywny, która została na nią nałożona.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2014 r. – ClientEarth przeciwko Komisji

(Sprawa T-424/11)

(2014/C 303/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, F. Heringa i J. Wolfhagen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odmawiającej udzielenia skarżącemu dostępu do dokumentów wnioskowanych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, doręczonej skarżącemu w piśmie z dnia 3 kwietnia 2014 r. o sygnaturze SG.B.4/LR/rc – sg.dsg2.b.4(2014) 1028887;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez ewentualnych interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji odmawiającej udzielenia dostępu do sprawozdania Komisji w sprawie oceny skutków, a także opinii Rady ds. Oceny Skutków w sprawie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska dotyczącej transpozycji trzeciego filaru konwencji z Århus do prawa Unii Europejskiej i państw członkowskich.

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku zastosowania art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾ oraz naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia. W ocenie skarżącego Komisja błędnie zinterpretowała i zastosowała przewidziany w tym przepisie wyjątek od zasady dostępu do dokumentów, jako że dokumenty, o które się zwrócono, nie wchodzi w skład procesu podejmowania decyzji przez Komisję. Skarżący podnosi też, że Komisja nie uzasadniła dlaczego przepis ten ma zastosowanie.
2. Zarzut drugi, podniesiony pomocniczo, dotyczący błędnego zastosowania art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia. W ocenie skarżącego nawet gdyby przepis ten miał zastosowanie, Komisja nie wykazała, że udostępnienie mu żądanych dokumentów naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję oraz nie udzieliła konkretnych wyjaśnień w tym zakresie.
3. Zarzut trzeci, podniesiony pomocniczo, dotyczący błędnego zastosowania kryterium nadrzędnego interesu publicznego, o którym mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia. W ocenie skarżącego nawet gdyby przepis ten miał zastosowanie, Komisja błędnie zinterpretowała i zastosowała kryterium wyważenia nadrzędnego interesu publicznego oraz nie wykazała, że nadrzędny interes publiczny nie przemawia za udostępnieniem żądanych dokumentów. Skarżący podnosi też, że wyjaśnienia Komisji w tym względzie są niewystarczające.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 3, s. 331).

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2014 r. – ClientEarth przeciwko Komisji

(Sprawa T-425/14)

(2014/C 303/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, F. Heringa i J. Wolfhagen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odmawiającej udzielenia skarżącemu dostępu do dokumentów wnioskowanych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, doręczonej skarżącemu w piśmie z dnia 1 kwietnia 2014 r. o sygnaturze SG.B.4/LR/rc-sg.dsg2.b.4(2014) 1029188;